

Matevžek — pust.

Rejen je Matevžek, to vsak lahko vidi. Pa tudi ni zastonj okrogel kot jabolko. Matevžek vlačí in poteguje vedno mater za krilo: »Mati, lačen!« Komaj je žlica iz rok, dvakrat prekucne kozolec, mati še ne pomijejo posode, Matevžek je že v kuhinji. In zopet poje staro pesem: »Mati, lačen.« »Pust, pust, pa ne lačen«, odgovarjajo mati. Ali Matevžek-pust ne odjenja tako naglo. Saj vé, da ne prosi zastonj,

matere so vse predobre. — Na pustni dan so cvrli Matevžkova mati. Cvrtje pa ni kar tako. Gospodinja mora paziti in varno delati z mastjo in ognjem, da se kaj ne prevrne, opeče ali ožge. Zato otroci izpod nog in iz kuhinje, če mati cvró! Matevžka seveda ni bilo spraviti. Preveč mu je dišala cvrča. In kaj bi mu ne, saj vsakemu diši. Toda človek se mora malo premagati. Tako so tudi mati odganjali Matevžka od ognjišča. Matevžek-pust se je pa le smukal po kuhinji. Taka nepokornost pa mora ujeziti vsakega. »Ali boš, ali ne boš«, zarežali so nad Matevžkom. »Če je kdaj v letu tvoj god, gotovo mora biti danes. Škoda, da te nismo za pusta krstili!«

Trda beseda pa vendar nekaj zaleže. Matevžek je kobacljal v sobo. »Matj so rekli, da je pust danes, pa da sem jaz tudi pust. Če sem pust, naj sem pa pust.« Tako se je menil sam s seboj Matevžek in se spravil nad bratovo suknjo, ki mu je bila na pol prevelika. Obrnil jo je narobe, zavihal rokava in zlezal vanjo ter jo zapel široko navskriž. Na žreblju pri omari je visela očetova kapa, taka na strešico, pa čop je imela na vrhu. Oče so jo pokrivali zvečer, da se jim ni bliščalo, kadar so brali in pisali pri luči. Do nje seveda ni dosegel. Ali treba si je pomagati. Z očetevo palico jo je staknil z žreblja in — pokrtil. Prevelika mu je bila. Mislil je, da jo bodo uhli oprli. Pa je pokrila ušesa in mu sedla skoro na vrat. Streha mu je pa štrlela tako

daleč, da bi bil skoro ves sprednji okrogli životek na suhem, če bi bilo deževno. — Še v roke je bilo treba nekaj dobiti. Toda kaj? »Poštar ima tako-le kapo na strešico, suktnjo ima še večjo — pa trobento ima. Aha, jaz pa trobente nimam. To moram dobiti.«

Hitro je privlekel iz omarice strdenega Miklavža. Dolgo mu je prizanašal, ali danes naj pa bo, ker je pust, potem bo pa post. Prijel ga je z okroglimi rokami, nastavil glavo na usta in trobental, kakor poštar: »Trarám, trarám, pa pošto peljam.« Ali kmalu jo je Matevžek tako presukal, da je pel: »Trarám, trarám, pa pusta peljam!«

Pripeljal je pusta v kuhinjo in pustoval pri materi, da so se mu začeli smejati in mu vrgli ocvrt bobek v nastavljeno kapo. Matevžek se je zahvalil in z materjo sta bila zopet dobra prijatelja. Zakaj to lastnost je pa imel Matevžek, da se ni kujal, če so ga posvarili. Hitro je vselej prosil odpuščanja; danes je to lepo navado sicer nekoliko po pustovsko izvedel. Pa mu ni zameriti, ker je pustni torek.

Basnigoj.

Pripovedka o brezi.

Ob kraju gozda je vzrasla visoka breza. Kakor širok srebrn pas se je svetila njena koža, a dolge tanke vejice so se spuščale kakor brhki lasje doli na zemljo. Mali, drobno narezljani, jasno zeleni, skoraj prozorni lističi so viseli na vejicah kakor male zastavice, a ko